

Papp Attila Zsolt

A LÁTHATATLAN TÁRGYAK MÚZEUMA

– BYRON LEVELE KAF-NAK –

Mint elveszett palack a tengeren,
hányódik csak, partot sosem érhet,
tajtékos hullámok úgy dobálják,
csapódik neki a néma kőnek,
mulandó idők közé szorulva –
alámerült hegedű a mélyben,
örvénylik sok elfelejtett dallam,
kavarog sok kimondatlan kérdés,
amíg döng a görög föld alattam...
Vigaszt talál-e a pusztulásban
békétlen bolyongó árva lélek?
Örök-e a szabálytalan forma?
Van-e értelme a szenvedésnek,
boncaszta vagy áldozati oltár
hűvösében kiterítve élni,
hogya Isten úgyis majd bevégzi
minden megkezdett mondatod, szavad,
mielőtt még kinyitnád a szádat?
Szabad-e megadni a halálnak
más helyett, idő előtti jussát?
Ha elért e pár sor mégis, fúsd át –
mezőn romló porhüvely szagát a
szél feléd fújja most, füst a szemben;
azon át láthatod, ahogy intett
valaki egy máglya előtt állva,
aztán odadobta mosolyogva
Shelley mellé gyenge szíveinket.